

ne uti ad cultum religiosum, non satis est, alias non liceret vendere candelam et vinum, etc., quando emitur ad cultum tantum religiosum. An vero illud liceat, necne, ex obligatione magistri pensandum est. Nam si ille ex officio et stipendio tenetur docere tali die, vel etiam si vacare tenetur, non licet illi, pretio vendere vacationem, et in hoc casu loquitur D. Thomas, et tunc peccabit contra justitiam vel obedientiam pro ratione obligationis. Si vero res voluntaria sit, non est per se iniquum vendere privationem operis, seu obligationem ad non operandum aliquid, quod posset sine injuria alterius facere.

19. *Dare licentiam docendi propter pretium non est simonia.* — Ultimo inferri potest, quid dicendum sit de licentia docendi, de qua tractat Glossa, in dicto c. 4 de Magist., et vocat quasi simoniam. Et idem sequitur ibi Panormitanus, dicens esse simoniam largo modo, non stricto. Verumtamen si illa licentia non pendeat ex potestate spirituali, non est unde actio illa sit simonia, ut docent Hostiens. ibi, et Angel., verb. *Magister*, num. 15, et alii, quia illa non est materia simoniæ; si enim actio ipsa docendi non est materia simoniæ, cur erit talis licentia? Adde distinctionem illam de larga et stricta simonia, nullum habere fundamentum in præsentia, et rem obscuriorem reddere, quia non explicatur illo modo, an peccatum illud sit contra religionem, necne; et ideo simpliciter negandum est esse simoniam, quia revera non est contra religionem. Erit autem contra justitiam, quando prælatus vel magistratus quilibet tenetur ex officio illam licentiam dare, ut, verbi gratia, quando persona est idonea, et nulla ratio boni communis occurrit, propter quam liceat illam impedire a tali munere. Et in eo casu tenetur, qui pretium recepit, illud reddere ei qui dedit, quia ille injuriam passus est. At vero quando persona non est idonea, et superior posset et deberet negare talem licentiam, tunc respectu dantis non esset injustitia negare illi licentiam; et ideo nec est propria injustitia respectu illius, si ei detur propter pretium; sed est turpe lucrum; tum quia est contra jus ecclesiasticum in toto fere titulo de Magist.; tum quia etiam est contra jus naturale, ratione officii debiti; et ex hac parte videtur esse contra justitiam debitam communitati ratione officii. Et inde videtur probabile satis, quod ait Angelus, tunc restituendum esse pretium, non ei qui dedit, quia non est illi facta injuria, sed reipublicæ, cui facta est; fiet autem

illi restitutio dando illud pauperibus. Dixi autem: *Si licentia non pendeat a potestate spirituali*, utique tanquam actus ejus, quia si sit actus potestatis spiritualis, censeri potest propria simonia illam vendere, ut ex postea dicendis constabit.

20. *Naturalia bona moralia, non sunt materia simoniæ.* — Dico tertio: naturalia bona moralia, id est, quæ inter homines tantum versantur, non sunt materia simoniæ, neque illa vendere est, per se loquendo, aliquod peccatum; interdum vero esse poterit contra charitatem et justitiam, nunquam tamen erit vera simonia. Hanc conclusionem intendunt etiam Doctores supra citati, maxime qui absolute negant bona mere naturalia, quantumvis in illo ordine spiritualia, esse materiam simoniæ; nam hæc, de quibus tractat hæc assertio, mere naturalia sunt. Et ratio constat ex dictis, quia hæc actiones, et tota materia in qua versantur, non solum naturales sunt, sed etiam ad religionem non pertinent; ergo nullo modo pertinent ad materiam simoniæ. Consequentia patet ex dictis, et antecedens ex terminis ipsius assertionis constat; ideo enim locuti in ea sumus de bonis mere humanis, ut excluderemus quæ ad Dei cultum dicata sunt, de quibus statim dicemus. Denique declarari hoc potest eodem modo quo præcedens conclusio, servata proportione; nam hæc bona moralia spiritualia esse possunt aut prudentia intellectus, sub qua comprehendo omnem scientiam moralem practicam, quatenus judicare et consulere potest, quid agere liceat vel non liceat; aut virtutes morales voluntatis, præsertim illæ quæ ad proximum, seu ad communem societatem hominum ordinantur. Constat autem hæc bona, ut sunt habitus mentis, in seipsis vendi non posse, nec jure, nec facto, quia non potest unus homo suos prudentiæ vel virtutis habitus in alium transferre, neque alium habitum illi infundere. Solum ergo potest in his bonis intercedere venditio ratione operationis talium virtutum moralium, quatenus ab uno fiunt in commodum alterius. Et talis venditio nec est per se mala, quia illæ operationes sunt corporales et humanæ, et pretio æstimari possunt, et earum homo est dominus; nec etiam esse possunt materia simoniæ, etiamsi alias inique vendantur, propter rationem declaratam. Atque hæc conclusio ex sequentibus illationibus notior fiet.

21. *Non est simonia pecuniam accipere pro dando consilio.* — Ex hac ergo assertionem, sequitur primo non esse simoniam pretium ac-

cipere pro dando consilio morali, quatenus ex principiis lumine naturæ notis pendet, vel a jure aliquo humano scripto, etiamsi detur in ordine ad conscientiam naturalem (ut sic dicam), seu ad operandum et faciendum honestum, et vitandum pravum. Patet, quia tota hæc materia est mere naturalis, et nullo modo sacra. Sed quæres an tale consilium vendere turpe sit. Respondeo, per se loquendo, non esse intrinsece malum, quia non est injustum; est enim talis actio pretio æstimabilis, non solum propter studium et laborem, sed etiam propter dignitatem, quam in illo genere habet. Neque etiam est contra charitatem, misericordiam, vel aliam similem virtutem, per se loquendo, quia nulla est ratio talis contrarietatis vel deordinationis. Atque ita de consilio humano seu morali in genere docent omnes Doctores, ut videre licet in Victor., Soto, et aliis supra. Declarando tamen illud consilium, magis loquuntur de consilio politico, ut sic dicam, id est, ordinato ad actionem et jura civilia, et ad vincendas lites, et similia, quam de consilio dato solum ad dirigendam operationem quoad honestatem moralem ejus. Ad primum autem genus consilii pertinet patrocinium advocati, et consilium jurisconsulti, de quo manifestum est posse vendi, juxta sententiam Augustini, epistola 54 ad Macedon., capit. ultim. 14, quæst. 5, et capite *Non licet*, 11, quæst. 3; et tractat divus Thomas 2. 2, quæstion. 71, artic. 4, et ibi Sot. et alii, et Anton., 3 part., tit. 6, c. 2, § 4, ubi merito rejicit limitationem Glossæ in dicto c. *Non licet*, scilicet, id intelligi, quando non sine opera et labore tale consilium datur; non est enim necessaria limitatio, ut supra de doctrina dixi, nam est eadem ratio. Et ita simpliciter docent Archidiaconus et omnes ibi; Felin., referens Hostiens. et Immol., in c. *Per tuas*, 1, de Simon., numer. 3; late Tiraquel., referens plures, de Nobilit., c. 29, num. 30 et sequentibus; Rebuffus, in tract. de Priv. Schol., Privil. 46.

22. *Quando consilium datur in foro conscientie tantum, potest etiam pro illo accipi pretium.* — *Objectio.* — *Responsio.* — Isti vero auctores non declarant an hoc procedat, etiam quando consilium datur in foro conscientie tantum. Dico tamen eandem esse rationem, quando consilium est mere naturale, ut nunc loquimur, et in ordine ad conscientiam naturalem (ut sic dicam), id est, ad naturalem honestatem. Quia etiam totum illud est bo-

num naturale, tam in se, quam ex parte principii a quo procedit, quam etiam ex parte termini ad quem tendit. Dices: etiam honestas naturalis non potest vendi, quia non potest pretio æstimari, nec comparari cum temporalibus bonis. Respondetur: licet honestas secundum se vendi non possit, tamen industria et auxilium ad cognoscendum et operandum honestum, vendi potest. Item, licet opus honestum non possit pretio æquari, potest tamen, quatenus laboriosum est et delectabile, vel alias utile, humanam æstimationem recipere, ut mox videbimus; ergo et consilium, quod de illo datur, potest similiter æstimari. Unde colligitur, si in tali venditione seu pretio excedatur, injustitiam committi, non simoniam. Quando vero et quomodo in hoc peccare possint vel advocati, vel similes consulentes, tractatur in materia de Justitia, d. q. 71, d. 2. Et ex jurisperitis videri possunt citati auctores, et moderni, qui plures referunt: Didacus Per., l. 2 Ord. Castel., tit. 19, leg. 2; Azeved., ad leg. novæ Recopil. ejusdem regni, l. 2, tit. 16, leg. 18 et 21; et late Tiraq., supra.

23. *Non est simonia stando in pura natura, accipere pretium pro exhortatione ad virtutem moralem.* — Secundo, sequitur non esse simoniam, stando in pura natura, accipere pretium pro exhortatione aliqua ad virtutem moralem, et ad vitanda peccata contra naturæ legem, sive in publica oratione et quasi concione fieret, sive in privata admonitione vel correctione. Ut si communitas aliqua induceret philosophum aliquem, vel eloquentem oratorem, ut populum ad virtutem excitaret. Non enim excedit hoc munus limitationem rationis naturalis, et fortasse inter Gentiles vel alios infideles est in usu. Dicimus ergo hujusmodi homines posse vendere et locare suas operas, non solum per modum sustentationis, ut nunc fit, et postea videbimus, sed simpliciter per modum contractus venditionis, vel æquivalentis illi, compensando non tantum laborem corporalem, sed etiam dignitatem actionis, et majorem industriam, et alias qualitates actionis et personæ. Quia tota illa actio est mere naturalis (ut sic enim de illa loquimur), et non spectat per se ad religionem, sed ad bonam politiam, vel ad summum ad bonam moralem gubernationem reipublicæ. Et confirmatur, quia in republica romana, verbi gratia, patronus alicujus causæ orans publice in Senatu, exhortando iudices ad faciendam justitiam vel gratiam, pote-

rat vendere suum patrociniū sine ulla umbra simoniæ, imo sine ulla iniustitia vel turpitudine, si pro iustitia pugnaret. Et idem intelligi posset in bello, in oratore efficaci ad exhortandos milites ad strenue pugnandum, posset enim suam actionem et suam industriam vendere. Idem ergo est in presenti, quia perinde est provocare ad iustitiam vel fortitudinem, et ad alias virtutes morales. Unde a fortiori constat, idem habere locum in privata correctione vel admonitione, ut si pater conduceret aliquem, qui filium corrigeret, admoneret, et monita honestatis daret. Quia in his omnibus, et similibus, procedit eadem ratio sæpe repetita, quia tota illa actio, licet procedat a principio bono moraliter, et spirituali modo, et tendat ad similem terminum, non habet propriam rationem actionis sacræ, nec excedit naturæ limites, et prout fit per corpus, habet suam æstimationem humanam.

24. *Vendere opera misericordiæ non est simonia, nec per se vitiosum.*—Tertio, sequitur nullo modo pertinere ad simoniam, vendere opera misericordiæ, iustitiæ, aut similia, nec per se vitiosum esse, nisi ubi ratio iustitiæ, aut charitatis, seu misericordiæ aliud postulet. Hoc constat quoad priorem partem eadem ratione proxime facta. Quoad omnes vero declaratur exemplis, nam in singulis ratio statim apparebit. Nam servire infirmis, opus misericordiæ est, et sine dubio emi et vendi potest. Dices: potest vendi ratione materialis actionis, non quatenus misericordia est. Respondeo: omni modo, quo potest cogitari tale opus vendibile de facto, posset etiam jure vendi, per se loquendo, quia nulla ratio cuius virtutis obstat. Unde in contractum deduci posset cum omnibus conditionibus externis necessariis ad virtutem, et honestatem talis operis. Nam cur non? De honestate vero, quæ pendet ex interiori intentione secundum se spectata, non posset fieri pactum; quia illa sicut non cadit in cognitionem humanam, ita nec venit in humanum commercium; nihil tamen vetat quin unus homo possit obligari alteri ad operandum tali intentione, vendendo intentionem non secundum se, sed ut causam talis operis, sicut potest interdum per legem humanam prohiberi intentio, seu interior affectus, ut influens in opus externum. Multo vero magis posset in pactum deduci, ut habeatur intentio simpliciter necessaria ad opus externum, tali modo exteriori factum, ut contraria intentio exterius non extendatur.

25. Præterea, si iudex venderet iustitiam, sive bene, sive male alias faceret, non committeret simoniam in naturalibus vel politicis, ut D. Thomas et omnes Scholastici supra allegati, et Summistæ docent; et Glos., in cap. *Vendentes*, 1, quæst. 3, verb. *Iustitiam*, quam Turrecerem. et alii ibi sequuntur. Idemque omnes hi auctores dicunt de testimonio ferendo; nam, licet pecunia recipiatur pro veritate dicenda, non erit simonia. In his vero casibus poterit committi aliquod peccatum, vel contra charitatem (si quis, in casu in quo tenetur ex misericordia gratis juvare proximum, vel consolari, vel corripere, aut aliud simile beneficium facere, nolit nisi pretio facere, quod potest contingere in gravi necessitate et paupertate); vel contra iustitiam, ratione officii obligantis ad tale opus faciendum sine novo præmio, quia ipsum officium suum affert sufficiens stipendium, sicut supra de Doctore dictum est; vel quia venditur speciali pretio, id quod non est dignum pretio, ut contingit in mutuo, nam mutuare sine dubio est opus misericordiæ; si quis tamen pro tali opere exigeret speciale pretium, distinctum a capitæli, iniustitiam committeret; illa tamen malitia usura esset, non simonia; vel denique potest esse illicitum propter legem prohibentem, ut de iudicibus et testibus sunt multi canones, 1, quæst. 1, cap. *Jubemus*, cum sequentibus, cap. *Non licet*, 11, quæst. 3, cap. *Non sane*, 14, questione quinta; et leges civiles, tum juris communis, Authent. Ut iudices sine quoquo suffrag. fi., tum hujus regni, lib. 5 Ordin., tit. 59, tum etiam Castellæ, lib. 5 novæ recopil., tit. 5. Sed hæc ad alia loca spectant.

26. *Non est simonia dare alteri pecuniam, ut bonum opus omittat.*—Quarto a fortiori colligitur non esse simoniam, dare alteri pecuniam ut omittat aliquod bonum opus, vel ne alteri benefaciat; nam hæc et similia esse poterunt contra charitatem, vel iustitiam, ad simoniam autem nihil spectant. Et eadem ratione, e converso, si aliquis accipiat pretium pro cavendo peccato, ut ne alteri malefaciat, vel ne inebrietur, aut ludat, et similia, nulla est simonia. Nam, licet illæ privationes videntur esse quiddam spirituale, quatenus honestatem aliquam habent, tamen omnia continentur in latitudine materiæ naturalis et mere humanæ. Poterit tamen illa esse iniustitia, si cum violenta coactione tale pretium exigatur. Alioquin obligatio illa, et quasi privatio libertatis propriæ, æstimabilis pretio est, et sine iniustitia vendi potest; imo tales

possent esse circumstantiæ, ut sine ulla malitia fieret; et per hæc de aliis similibus iudicari potest.

27. *Probabile est in materia religionis naturalis posse dari simoniam naturalem.*—*Idololatras nihil vere sacrum habere possunt.*—Dico quarto: non est improbable, in materia religionis naturalis posse dari malitiam naturalis simoniæ, et hoc modo posse intelligi peccatum simoniæ in homine etiam in puris naturalibus, vel nunc inter Gentiles, vel paganos, quatenus mera ratione naturali utuntur. Esset tamen illa simonia distincta specie, ab ea quæ nunc committitur. Ita tenet expresse Victor., in dicta relect., num. 20 et 21. Eadem necessario supponunt illi auctores, qui putant Jeroboam commisisse simoniam, saltem ex intentione, et conscientia erronea (ut sentiunt Adrian., dicto Quodlib. 9, art. 2, et Palud., 4, dist. 25, quæst. 4, num. 25, et ibi Durand.), quia scilicet vendebat falsa sacerdotia, et ab ipso inventa; tamen, quia ipse credebatur esse vera sacerdotia, simoniam committebat. Et Jeroboam non existimabat illud esse sacerdotium supernaturale, nec a Deo institutum; bene enim sciebat se illud invenisse, unde nihil supernaturale in tota illa materia cogitabat; si ergo simoniam committebat, signum est non esse necessariam materiam supernaturalem omnino ad simoniam; nam si illa esset necessaria, profecto esset necessaria aut vera, aut saltem putata; ibi autem neutro modo inventa est. Imo addit Victoria, apud idololatrias esse veram simoniam, non solum ex conscientia erronea, sed etiam ex objecto. Quod sequitur Valent., 3 tom., disp. 6, quæst. 16, punct. 2, dub. 1; addit vero id procedere de idololatriis qui ante Christum fuere, non vero postea, quia per Christum omne sacerdotium abrogatum est. Ego vero existimo nunquam inter idololatrias, ut tales sunt, vera sacerdotia esse potuisse. Quia sicut idololatras, ut tales sunt, veram religionem non habent, ita nec verum sacerdotium, nec aliquid vere sacrum. Nec satis est quod in illis hominibus, qui sunt idololatras, sit vera potestas naturalis eligendi veros sacerdotes (quæ ratio movit Victoriam; sed non sufficit), quia illa potestas solum est ad eligendum sacerdotem pro cultu veri Dei. Unde omnis creatio sacerdotis falsi Dei, licet ab hominibus fiat, non est ex illa naturali potestate, sed ex usurpata per pravam voluntatem, et ideo talis actus natura sua irritus est. Semper igitur sacerdotium inter idololatrias fuit fictum et nullum,

ideoque inter idololatrias non potuit esse simonia ex objecto vero, sed solum existimata ex conscientia erronea.

28. *Probatur assertio.*—Oportet ergo loqui non de idololatriis, sed de cultoribus veri Dei per puram rationem naturalem. Sic ergo probatur assertio, quia in pura natura esse posset verum sacerdotium; ergo venditio illius fuisset tunc contra rationem naturalem, et contra religionem; ergo illud peccatum esset simonia naturalis. Antecedens supponitur ut certum ex supra dictis, quia sacrificium, et sacerdotium sunt suo modo de lege naturæ, sicut et religio, et cultus externus Dei; ergo secluso ordine fidei et gratiæ, esset potestas in communitate humana creandi sacerdotes, et constituendi totum ordinem rerum sacrarum, non minus quam principatum politicum, et omnia, quæ ad illum pertinent, ut ex materia de legibus et de hierarchia ecclesiastica suppono, et tractat bene Victor., in relect. de Potest. eccles. Prima vero consequentia probatur, quia venditio sacerdotii veri ex jure naturæ est mala, et religioni contraria. Nunc enim non ideo est pravum vendere sacerdotium, quia a Deo institutum est, sed quia est institutum ad Dei cultum; et ex hoc habet sufficientem dignitatem, ut secundum rectam rationem vendi non possit; ergo idem haberet cum proportionem sacerdotium naturalis ordinis, ut sic dicam, quia est eadem proportionalis ratio. Non enim obstaret quod illa dignitas inter bona naturalia computaretur, quia nihilominus esset dignitas sacra propter habitudinem ad Deum, et hoc satis esset ut in majori æstimatione habenda esset, quam res quæ temporallyter venduntur et emuntur. Nihil ergo repugnat, quod inter naturalia bona sit aliquod invendibile intuitu Dei, ut colendus est religiose ex vi luminis naturalis.

29. *Vendere sacerdotium etiam in pura natura est contra divinum cultum.*—Declaratur præterea, quia vendere sacerdotium est res valde contraria divino cultui, etiam stando in pura lege naturali; tum quia eo ipso vilipenderetur talis dignitas; tum etiam quia per illam occasionem daretur indignis, quod etiam est contra rationem naturalem, et contra debitum cultum Dei; tum præterea quia consequenter ad illam venditionem omnia pertinentia ad cultum Dei essent venalia, et omnes actus illius muneris, ut oblatio sacrificii, et similia sacra, si qua essent in tali statu instituta; ergo ipsa ratio naturalis dictat, facta tali institutione, non esse venum exponenda,

quia vilesceret totus cultus Dei; ergo malitia talis actionis contra religionem est, et genus quoddam simoniæ. Potest etiam hoc exponi per comparationem ad alia officia reipublicæ, quorum venditio valde prohibita est, quia est multum nocivareipublicæ, ut constat ex titul. ad l. Juli. de Ambit. offic., et aliis juribus; ergo multo magis venditio sacerdotii stando in lumine naturæ esset detestabilis et iniqua. Sed est differentia, quod venditio aliorum officiorum temporalium, ut magistratum, iudicium, etc., non est simonia, sed injustitia, vel contra commutativam, vel saltem contra legalem justitiam, quia materia illa, cum sit mere temporalis et humana, non est materia simoniæ, ut omnes docent cum Glossa, verb. *Et iudicem*, in c. *Salvator*, 1, q. 3, et ex infra dicendis de officiis temporalibus Ecclesiæ, a fortiori patebit. At vero sacerdotium etiam naturale sacra res esset, et ideo posset esse materia simoniæ.

30. *Objectio.* — Dices: venditio officiorum temporalium reipublicæ non est intrinsece mala, licet male sonet et digna sit prohiberi, ut sentit D. Thomas, ad Ducissam Braban., opusc. 21, et videri potest apud Cajet., in Sum., verb. *Venalitas*; Sot., l. 3 de Just., q. 6, art. 4; Covar., lib. 3 Var., c. 19, in fin.; Jul. Clar., l. 5, § *Simoniam*, n. 4, et Jurist. communiter, in leg. *Barbarius*, ff. de Offic. Prætor., et in leg. unica, ff. ad Leg. Jul. de Ambit. Qui omnes fatentur hoc quidem esse malum quia prohibitum, non de se et intrinsece, ideoque posse licere, vel supremo principi, vel ex justa eius dispensatione. Ergo idem dici posset et deberet de sacerdotio, stando in pura lege naturali. Nam in ea fortasse non censeretur sacerdotium dignius, quam temporalis magistratus, ut alibi tractatum est. Et hoc ostendit nobis jus civile, nam in l. *Si quis*, 11, ff. de Pollicit., sacerdotium, in ordine ad venditionem, æquiparatur magistratui civili, et supponitur utrumque vendi posse, dum dicitur, *si quis ob honorem vel sacerdotium pecuniam promiserit, et antequam honorem vel magistratum ineat, decedat, non oportere hæredes eius conveniri*. Supponitur enim ibi, quod si conditio fuisset impleta, possent hæredes conveniri, atque adeo sacerdotium potuisse vendi saltem principis auctoritate.

31. *Satisfit.* — *Venditionem sacerdotii esse intrinsece malam, etiam in lege naturæ.* — *Venditio sacerdotii licet intrinsece mala non sit, sed quia prohibita, adhuc esset simoniaca.* —

Respondeo imprimis negando consequentiam, quia sacerdotium est res sacra, quod non habent alia temporalia officia. Unde deformitas, quæ consideratur in venditione officiorum temporalium, non est ex ipsamet materia intrinsece, sed ex nocumentis quæ inde possunt reipublicæ provenire, quæ non sunt adeo intrinseca, quin separari possint per principis providentiam, et ideo non est in illis tam intrinseca prohibitio, quin per legem humanam debeat consummari. At deformitas, quæ cernitur in venditione sacerdotii naturalis, in ipsamet materia intrinsecum habet fundamentum, et in Deo ipso, ad cuius cultum proxime tale munus ordinatur, et ideo satis probabile est illam venditionem, etiam tunc futuram fuisse intrinsece malam. Nec lex civilis debet movere, nam jurisconsultus ille idololatra erat, et veram religionem Dei veri non cognoscebat, et ita non habebat condignam æstimationem sacerdotii veri et naturalis. Gentiles enim idololatræ, licet haberent suum religionis et sacerdotii modum, politice illud negotium tractabant, et totum religionis cultum ad politicam utilitatem, et commoditatem reipublicæ referebant, et ideo mirum non est quod eodem modo de sacerdotio et de aliis magistratibus censerent in ordine ad venditionem. Dico vero ulterius, quod, licet daremus venditionem sacerdotii naturalis non esse malam intrinsece, sed quia prohibita esset, nihilominus illa venditio, sic prohibita, esset simonia saltem quia prohibita, quod satis esset ad dicendum in pura natura esse posse simoniam. Assumptum declaratur, quia illa prohibitio haberet vim constituendi materiam illam ut necessariam in materia religionis, nam quoad hoc eandem efficacitatem haberet potestas legislativa, quæ esset in republica humana in pura natura instituta; ergo, posita tali lege prohibente, venditio illa esset contra religionem, ac subinde simonia.

32. *Illam simoniam distinctam esse specie, ab ea quæ nunc datur.* — Addidi vero in fine quartæ assertionis, simoniam illam fore specie distinctam, ab ea quæ nunc committitur, quia quantum differunt religio infusa et acquisita, tantum differt illa simonia contra puram legem naturæ, ab ea quæ nunc committitur contra religionem infusam, et contra supernaturalem Dei cultum. Quia privatio accipit speciem ab habitu, cui opponitur, ut constat. Unde fortasse etiam verum est simoniam nunc esse magis intrinsece malam, magisque contra naturam supernaturalium do-

norum, quam esse posset in pura natura. Atque ita possunt facile intelligi auctores, qui negant in pura natura esse posse simoniam; loquuntur enim de simonia, qualis nunc est. Et sic etiam definimus supra simoniam, illique pro materia spiritualem rem ordinis supernaturalis assignavimus, eodemque modo de illa in sequentibus loquemur. Et ita per hanc partem satisfit secundæ sententiæ, et fundamento ejus. Nam in venditione sacerdotii et rerum sacrarum, etiamsi in pura natura essent instituta, cernitur indecentia et irreverentia in ordine ad cultum Dei. Et hoc etiam suadet secunda ratio dubitandi in principio posita.

33. *Solvuntur argumenta.* — Ad primam vero difficultatem, quatenus favet priori opinioni, et procedit contra priores conclusiones nostras, respondendum est. Et primum, ad locum Proverb. 3, dicitur scientiam naturalem esse pretiosiore pecunia, quia simpliciter et in se nobilior est, et non potest pecunia obtineri, nam si quis non valeat ingenio, licet multas pecunias præceptori conferat, non obtinebit illam. Quomodo dicit idem Sapiens, Proverb. 17: *Quid prodest stulto habere divitias, cum sapientiam emere non possit?* Et nihilominus ipsa scientia vel ars in ordine ad usus humanos potest habere æstimationem suam; et industria seu cooperatio ad illam ad discendam etiam potest pecunia æstimari, ut dictum est. Quod autem ex 23 cap. adducitur, retorqueri potest; nam ibidem permittitur: *Veritatem eme*. Ergo hoc simoniacum non est per se loquendo. Sensus ergo duplex est. *Eme veritatem*, hoc est, sapientiam, doctrinam et intelligentiam, utique non parcendo sumptibus ut illam acquiras, quærendo præceptores, vel quicquid aliud fuerit necessarium, et pecunia potuerit obtineri; veritatem vero et sapientiam jam comparatam liberaliter comunica. In quo sensu neutrum præceptum est, sed consilium, et ita non damnatur ibi venditio, cum non damnatur emptio, sed inter licitas venditiones et emptiones emptio præfertur et consulitur potius quam venditio. Alter sensus est, ut non sit sermo de venditione et emptione proprie, sed per metaphoram, sicut Isaiæ 55 dicitur: *Venite, emite absque argento*. Et Christus, Matth. 13, de mercatore, qui incurrit margaritam regni cælorum, et dedit omnia sua, et comparavit eam. Ita ergo Sapiens admonet quærendam esse veritatem, etiam emendo, si oportuerit, id est, contemnendo divitias, et omnia temporalia propter

sapientiam. Sicut etiam dixit Sapiens, Sapientia 7, sapientiam non esse vendendam, id est, propter nullum lucrum esse oblivioni tradendam, contemnendam, vel pro nihilo habendam. Ad primam confirmationem, jam responsum est scientiam naturalem esse ab Spiritu Sancto, ut auctore et gubernatore naturæ, quod non obstat quominus naturalia bona vendibilia sint, alias nihil esset vendibile. Ad secundam confirmationem, jam dictum est non vendi proprie veritatem, sed juvamen ad intelligendam veritatem. Et quod hoc vendatur, etiam in cognoscendis virtutibus ad Deum pertinentibus, vel ad bonos mores, nulla est irreverentia Dei, neque indecentia, quia etiam industria humana in his veritatibus ad discendis ac docendis est pretio æstimabilis, ut dictum est. Aliquando vero esset contra dilectionem proximo debitam hæc gratis non docere, etiam stando in pura natura, quando, scilicet, proximus indigeret maxime illa cognitione ad honestam vitam instituendam, et non haberet pretium quo doctorem seu magistrum quæreret. Ad ultimam confirmationem, similiter dicitur beatitudinem naturalem in seipsa non esse comparabilem pecunia; consistit enim in operatione propria ipsius hominis, quam ipsemet debet efficere, non ab alio emere; nihilominus aliqua humana subsidia ad hanc beatitudinem acquirendam possent pecunia comparari, neque in hoc est aliqua absurditas.

34. Atque ex decisione hujus questionis posset breviter alia resolvi, quæ hic tractari solet, an simonia possit esse in infidelibus? Sed ne debitum ordinem invertamus, infra tractando generaliter de personis, quæ possunt simoniam committere, melius definietur.

CAPUT IX.

AN GRATIA SANCTIFICANS, VEL DONA ET ACTUS EJUS POSSINT ESSE MATERIA SIMONIÆ?

1. *Altera divisio simoniæ ex parte materiæ.* — *Supernaturalia bona in tria membra dividuntur.* — Potest ulterius simonia, prout nunc in Ecclesia committitur, dividi ex parte materiæ, in eam quæ circa propria bona spiritualia supernaturalia versatur, et aliam, quæ cadit in res spiritualibus annexas: de quibus membris sigillatim et per partes dicendum est. Solent autem priora spiritualia bona in tria membra dividi, ut videri potest in omnibus Summistis, verb. *Simoniam*, præsertim